

Sygn. akt VIII C 3198/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Katarzyna Nowicka-Michalak

Protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko E. O.

o zapłatę

1. zasądza od E. O. na rzecz H. I Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 3.284,89 zł (trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt cztery złote i osiemdziesiąt dziewięć groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym od kwoty 2.281,83 zł (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) od dnia 26 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, przy czym począwszy od dnia 01 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym oraz kwotę 669,94 zł (sześćset sześćdziesiąt dziewięć złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. umarza postępowanie w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 3198/15

UZASADNIENIE

H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. w pozwie z dnia 26 czerwca 2013 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym i skierowanym przeciwko E. O. wniósł o zasądzenie kwoty 4.113,30 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym w zakresie kwoty 2.281,83 zł od dnia 26 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że nabyła wierzytelność objętą pozwem od (...) Bank Spółki Akcyjnej we W.. Należność dochodzona pozwem stanowi kredyt niespłacony przez pozwaną.

Nakazem zapłaty z dnia 19 listopada 2013 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z umownymi odsetkami i kwotą 669 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana E. O. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwana podniosła, iż doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia, nadto wskazała, że roszczenie nie zostało udowodnione co do wysokości a powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej.

W piśmie z dnia 20 listopada 2015 r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 828,41 zł wobec dokonania przez pozwaną wpłaty tej kwoty już po wniesieniu pozwu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Umową z dnia 17 grudnia 2008 r. o numerze (...) Bank Spółka Akcyjna we W. udzielił pozwanej E. O. pożyczki w kwocie 5.266,73 zł, przy czym do dyspozycji pozwanej została przedstawiona kwota 4.500 zł. Opłata przygotowawcza od wniosku wyniosła kwotę 45 zł, prowizja bankowa wyniosła kwotę 223,34 zł a składka ubezpieczeniowa kwotę 503,39 zł. Oprocentowanie nominalne pożyczki strony ustaliły na 6,90% w stosunku rocznym jako stałe. Oprocentowanie nie mogło przekroczyć czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Spłata pożyczki miała nastąpić w 18 ratach miesięcznych w wysokości i harmonogramie spłat stanowiącym załącznik do umowy.

(umowa pożyczki –k.10-12, harmonogram spłat -k.65)

W dniu 22 sierpnia 2011 r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny numer (...), w którym wskazano, że zadłużenie pozwanej wynosi na dzień wystawienia tytułu kwotę 3.525,10 zł w tym kwotę 2.7867,17 zł kapitału wraz z dalszymi należnymi odsetkami umownymi naliczanymi od dnia wystawienia tytułu egzekucyjnego.

(bankowy tytuł egzekucyjny w aktach II 1 Co 8919/11 Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi)

Postanowieniem z dnia 21 września 2011 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) klauzulę wykonalności.

(postanowienie -k.59)

Aktualna wysokość zadłużenia pozwanej wynosi kwotę 4.113,30 zł.

(zestawienie należności i zaległości -k.60-64)

Umową przelewu z dnia 07 czerwca 2013 r. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. przeniósł na rzecz powoda wierzytelności, w tym m.in. wierzytelność przysługującą wobec pozwanej.

(umowa przelewu -k.12-17, wyciąg z listy wierzytelności -k.88)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów, oceniając je jako wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy umowy pożyczki z dnia 17 grudnia 2008 r. o numerze (...) oraz przepisy Kodeksu cywilnego, w szczególności dotyczące umowy pożyczki (art. 720 k.c. i następne).

Bezspornym jest w przedmiotowej sprawie, iż pozwana zawarła umowę pożyczki, którą miała zwrócić na warunkach i w terminie ściśle określonym w umowie. Ponadto bezspornym jest także, że pozwana nie regulowała terminowo spłaty uzyskanego kredytu. Do dnia wyrokowania pozwana nie spłaciła pożyczki, nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów dokonanych wpłat.

Strona inicjująca proces, jest obowiązana do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułowała swoje roszczenie, chyba, że nie są one kwestionowane. Powinność taka wynika wprost z treści art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, a co do innych z kolei na stronie pozwanej.

W ocenie Sądu powód udokumentował swoje roszczenie w stosunku do pozwanej załączonymi do pozwu dokumentami, w tym wyciągiem z ksiąg banku. Zgodnie z przepisem art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002 r., Nr 72, poz. 665 ze zm.), ma moc prawną dokumentu urzędowego. Wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym" ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 613), która weszła w życie w dniu 20 lipca 2013 r.

Niemniej abstrahując od oceny możliwości potraktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowego, nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego. Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracownika powodowego Banku (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726).

Nadto powód załączył do akt postępowania szczegółowy wykaz ilustrujący historię rachunku pozwanej, który w sposób precyzyjny wskazywał terminy wpłat pozwanej, a przez to istnienie i wysokość obciążającego pozwaną zadłużenia.

W ocenie Sądu pozwana kwestionując wysokości dochodzonej pozwem należności, winna uzasadnić swoje twierdzenia, choćby przedstawiając potwierdzenia dokonania wpłat na poczet zadłużenia czy przedstawiając dokumenty, z których może wynikać nieprawidłowość w rozliczeniach księgowych powoda. Bank dokonuje szczegółowego rozliczenia wpłat posługując się w swojej księgowości specjalnie do tego celu stworzonym systemem informatycznym. Powód przedstawił wykaz wpłat pozwanej w postaci komputerowego zestawienia operacji. Wprawdzie dokument ten ma charakter jedynie dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.c. i nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, ale mieć należy na uwadze, że brak jest racjonalnych przesłanek do tego, aby przyjąć, że powód celowo stworzył nieprawdziwy wykaz zaległości, aby uzyskać nienależną korzyść majątkową.

W ocenie Sądu pozwana nie zdołała skutecznie zakwestionować przedłożonych przez powoda dokumentów, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tych dokumentów.

W ocenie Sądu powód wykazał również swoją legitymację procesową poprzez przedstawienie stosownych dokumentów: umowy przelewu, wyciągu z listy wierzytelności oraz pełnomocnictw.

Pozwana natomiast zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia jako podstawę żądania oddalenia powództwa. Roszczenie powoda w ocenie Sądu nie przedawniło się, jak zarzucała pozwana, albowiem bieg terminu przedawnienia ulegał przerwaniu, poprzez wystawienie wszczęcie postępowania o nadanie bankowemu tytułowi klauzuli wykonalności, po czym przedawnienie swój bieg rozpoczynało od nowa. Przedmiotowe roszczenie powoda przedawnia się z upływem trzech lat, jako że jest związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, albowiem roszczenie pozostawało w związku z działalnością prowadzoną przez (...) Bank Spółką Akcyjną w W.. O przyjęciu takiego terminu przedawnienia decyduje brzmienie przepisu art. 118 k.c. Zgodnie z przepisem art. 123 §1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia albo zaspokojenia roszczenia. Po każdym przerwaniu biegu przedawnienie biegnie na nowo, z tym że w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do

rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone, o czym z kolei stanowi przepis art. 124 § 1 i § 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił powództwo, a na podstawie art. 355 w zw. z 203 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie kwoty, co do której powód cofnął pozew.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca proces obowiązana jest zwrócić koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw przeciwnikowi. Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: wyłącznie opłata sądowa od pozwu w wysokości 52 zł, kwota 17 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 600 zł ustalona na podstawie § 6 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) oraz kwota 0,94 opłaty eCard.